

Samen Kerken.

Klimaatverandering ten goede?

Als er één woord gevoelig ligt tegenwoordig is het 'klimaatverandering'. Onontkoombaar wordt duidelijk dat ook onze record-warme meidagen daarmee van doen hebben. Een sluipend proces van opwarming van de aarde, toenemende wolkbreuken, orkanen, verdroging... ga maar door. Alles wordt zichtbaarder en voelbaarder, de gevolgen van onze 'welvaart' ten laste van onze kinderen en kleinkinderen..

Zucht...

'Hou op, schei uit!', ga ik onze pret bederven? Dat mooie weer, die opbloeiende natuur doet ons mensen en onze aarde toch heel goed? Wie heeft gezorgd dat de lelieën en vogels zo mooi en blij zijn? Mogen wij het dan ook niet zijn? Moeten we nu ineens de hele wereld met alle zorgen en problemen op onze nek nemen?

Zelfs al doen we allen alleen wat wèl in onze macht ligt: afvalscheiden, minder vliegen en auto-rijden, afschaffen fossiele brandstoffen, consuminderen, verduurzamen, geen giftige onkruidbestrijdingsmiddelen meer gebruiken..., stemmen op politici die duurzaamheid hoog in het vaandel hebben, enz. Zouden we dan de klimaatveranderingsprocessen nog weer ten goede kunnen keren? Hier volgt een diepe zucht... Maar geeft die lucht?

Feest van de Geest

Afgelopen Pinkstermorgen was ik in een viering elders in het land, waar de voorganger zijn overweging begon met een bekentenis. Hij was er niet uitgekomen, hoeveel hij ook had gelezen en al zijn inspiratiebronnen er bij had geslept. Maar in de stilte van de voorgaande nacht ging hij met zijn malende gedachtenstroom naar God – met extra drang dus. Hij gaf zijn gedachten en plannen, alles wat hem kwelde over aan Hem en voelde daarna weer een dragende liefde en vrede die al ons verstand teboven gaat. Daar stond hij nu: zonder uitgeschreven preek – hooguit wat losse fragmenten. Maar hij sprak uit het hart en stond er niet eenzaam maar in z'n kwetsbaarheid bewogen en geïnspireerd. Hij was aanwezig met een vrede die niet van hém, niet van eigen uiterste worsteling en geestelijke inspanningen was gekomen. Hij was vastgelopen en stilgezet in machteloosheid. Maar door zijn vertrouwen op de Ene, kwam er weer ruimte voor nieuw liefdevol en geestrijk leven. Zo was het met Jezus gegaan, zich in liefde gevend tot het uiterste – een liefde die vervolgens ongehoord opvlamt bij zijn leerlingen. Ook wij kunnen daarvoor kiezen.

Crisis

De crisis waarin we leven, bijvoorbeeld de klimaatsverandering in al z'n facetten kan ons machteloos maken en wanhopig. Dooddoeners genoeg: 'Over tien jaren zullen we spijt hebben van onze keuzes nu – door wetenschap en techniek achterhaald'. 'Over 100-en (!) jaren wordt het weer ijstijd'. 'Wat doet die druppel op een gloeiende plaat ertoe, mijn kleine bijdrage aan duurzaam leven?' Er valt weinig eer te behalen aan het voeren van een duurzame levensstijl. We praten onszelf en elkaar soms schuldgevoelens aan. Of voelen ons vervreemd, al onze idealen lopen telkens weer kapot.

Pinksterklimaat

We zullen elkaar zeer nodig hebben om het tij te keren. Maar bij het zoeken van 'dé oplossing' lopen wij onszelf en elkaar maar al te gauw in de weg! Windmolens: op zee? Of op het land? In onze achtertuin? Of liever zonnepanelen, overal waar kan? Moet het niet én én zijn!? Om onszelf en elkaar niet in de weg te lopen is een geestelijke en politieke klimaatsverandering ten goede nodig. Er is niet één eenduidige oplossing. Wel een door de crisis heengaan, stilvallen én daar bovenuit getild worden. Een avontuur aandurven zonder dat wij vooraf weten waar we uitkomen. Een klimaatsverandering ten goede. Dat gebeurde op Pinksteren, zoïets gebeurt ook na Pinksteren als u en ik daarnaar verlangen en daarop durven vertrouwen. Een Geest die in ons zucht en bij God vóór ons en vóór het samenleven op onze aarde pleit. Die ons bij onze ingrijpende keuzes tot behoud van de schepping wil zegenen!

Arie Gootjes
em. predikant